

Казки про тварин

Про безхвостого вовка

Про безхвостого вовка

Один чоловік багато років складав гроші на коня. А як була вже немаленька купка, то пішов на базар і в якогось цигана купив собі кобилу.

У неділю взяв собі чоловік сопільчину, сів на кобильчину, їде на пасовисько, грає і приспівує.

Ой, займу я сиву клячу На підгірку пасти. А вовки ся закрадають, Хочуть її вкрасти.

Приїхав чоловік на кобильчині під ліс, спутав її і пустив на пашу. Сам став собі під дуба і на сопілці грає.

Аж тут з темного лісу виходить сірий вовк та й каже:

— Чоловіче, чоловіче, я дуже голодний і хочу тебе з'їсти.

А чоловік йому відповідає:

— Та як ти будеш мене їсти, коли я ще зі світом білим не прощався, ні не вмивався?

Вовк відповідає:

— Ну то добре. Попрощайся зі світом, вмийся, а вже тоді я тебе з'їм.

Став чоловік під дубом і думає, як біди спекатися. Як добре подумав, пішов до потоку вмиватися. Вмився і виламав собі доброго бука. Підходить до вовка та й каже:

— Я вже вмився, але не маю в що повтиратися.

Вовк повернувся до нього задом і каже:

— На, втирайся в мій хвіст, але борзо, бо я дуже голодний.

Чоловік втирається у хвіст, а тим часом намотує його на руку. Як намотав, тоді вовка буком по голові, по хребті. Вовк тікати, а той тримає і б'є. Як сірий шарпнувся, то хвіст лиш тріснув і залишився в господаревих руках.

Прибіг вовк до лісу і наробив там страшного крику. Всі вовки збіглися на його вереск. Як вчули, що сталося, то на своїй нараді вирішили розірвати чоловіка. Йдуть всі туди. А господар настрашився і виліз на дуба.

Збіглися вовки під дуба і радяться, як їм того чоловіка дістати.

Безхвостий каже:

— Я стаю на самий спід, а ви всі один на другого і верхній стягне його на землю.

Роблять вовки таку живу вежу. Ще бракує одного вовка й вже чоловіка з'їдять. А чоловік бачить, що біда, і каже:

— Я бачу, що вже мені виходу нема, але коби-м ще раз того куцого оцим патином потягнув.

Подайте його сюди!

А безхвостий подумав, що йдуть люди, і втік.

Всі вовки попадали на купу, потовкалися і зі страху повтікали до лісу.

Чоловік швиденько зліз із дуба, сів на свою кобильчину, їде додому і співає:

Гей, дав же я своїй клячі Стебло сіна і стебло соломи. Тепер гоню свою клячу Додому поволі.

Пригнав та й жінці розповідає про свою пригоду. Жінка аж заплакала, як уявила, що вже нині могло чоловіка не бути. І каже:

— Більше я тебе, чоловіче, не пушу ту кобильчину пасти. Ти її ліпше продай, бо без неї обійдемось, а без тебе я ніц варта.

Лишився чоловік з жінкою, але вже без кобильчини.

Була я в тому селі і бачила, що понині обоє гараздують.